Pressemateriale:

Wim Wenders internationale 3D dokumentarfilmprojekt. 6 dokumentarfilm i 3D, 6 stjerne-instruktører, 6 monumentale bygninger.

Wim Wenders, Michael Glawogger, Michael Madsen, Robert Redford, Margreth Olin og Karim Ainouz

Nordisk premiere på Copenhagen Architecture Festival x FILM – lørdag den 29. marts med festivalvisning i DRs Koncerthus kl. 13.30-17.15.

Pressekontakt: Line Bilenberg, 20710494, line.bilenberg@gmail.com
Pressemateriale kan downloades på: http://www.final-cut.dk/films2.php?mit_indhold_id=3&films_id=17

NEUE ROAD MOVIES

FINAL CUT for real

Hovedproducent: Neue Road Movies
Executive producer: Wim Wenders

Co-producenter: Final Cut for Real (København), Lotus-Film (Wien), Mer Film (Oslo), Les Films d'Ici 2 (Paris), Sundance Productions / RadicalMedia (New York), WOWOW (Tokyo), Rundfunk Berlin Brandenburg

Varighed: 156 min (6 x 26 min)

- Danske *Final Cut for Real* ved Anne Köhncke og Signe Byrge Sørensen er hovedproducenter af Michael Madsens film om Halden fængsel i Norge. Selskabet er co-producenter på de øvrige fem film.

Indhold:

Side 2: Projektets 6 film
Side 3: Indledning & synopsis
Side 4: Individuelle synopser for hver film
Side 6: Motivation og baggrund, instruktører
Side 9: Biografier, instruktører
Side 12: Om Final Cut for Real

Projektets 6 dokumentarfilm:

Wim Wenders (Tyskland) - Berliner Philharmonien i Berlin, Tyskland
Michael Glawogger (Østrig) - Det Russiske Nationalbibliotek i Skt. Petersborg, Rusland
Michael Madsen (Danmark) – Halden fængsel i Halden, Norge
Robert Redford (USA) - The Salk Institute i La Jolla, California, USA
Margreth Olin (Norge) – Operahuset i Oslo, Norge
Karim Ainouz (Tyskland / Brasilien) – Centre Pompidou i Paris, Frankrig.

Indledning:

"Hvis bygninger kunne tale, hvad ville de sige om os?"

Spørgsmålet er interessant, fordi bygninger som regel overlever de enkelte generationer og er derfor vidner til menneskers liv, forandringer, nye måder at leve på og ikke mindst nye måder at ændre omverdenen og miljøet omkring den enkelte bygning på. CATHEDRALS OF CULTURE - eller på dansk KULTURKATEDRALER, er et dokumentarfilmprojekt, hvor 6 verdenskendte instruktører igennem 3D-formatets formsprog, på hver deres måde, portrætterer selve sjælen i berømte arkitektoniske bygningsværker.

Wim Wenders er hovedmanden bag projektet, og ideen er at lade billederne tale arkitekturens egen historie. Danske Michael Madsen skiller sig ud i sit valg af bygning – et fængsel. Men ikke et hvilket som helst fængsel. En bygning, der er designet til at gøre én til et bedre menneske. De seks film blev vist på dette års Berlinale og har nordisk premiere ved filmfestivalen Copenhagen Architecture Festival x FILM.

Generel synopsis:

”Hvis bygninger kunne tale, hvad ville de sige om os?”

KULTURKATEDRALER byder på 6 opsigtsvækkende svar på dette spørgsmål. I dette banebrydende 3D-projekt som udforsker bygningers sjæl, får 6 ikoniske og meget forskellige bygninger lov til at tale for sig selv, og udforske menneskernes liv ud fra det menneskeskabtes perspektiv. 6 internationalt prisvindende instruktører forenet til ét kreativt ensemble viser os en anden side af os selv. De seks filmskabere portrætterer hver især, på 26 minutter, en fremtrædende bygning. Instruktørerne tager publikum med ind i et stykke arkitektur, som de mener, har en særlig betydning, og giver deres personlige fortolkning af en bygnings sjæl.

Wim Wenders, Michael Glawogger, Michael Madsen, Robert Redford, Margreth Olin og Karim Ainouz tager os med på en rejse ud over det sædvanlige. Bygningerne, de viser os, er materielle manifestationer af menneskernes tanker, ideer og handlinger: Berliner Philharmonien, et ikon for modernitet; Det Russiske Nationalbibliotek, et kongedømme af tanker; Halden fængsel, verdens mest humane fængsel; Salk Institute, et forskningens kloster; Operahuset i Oslo, en futuristisk symbiose af kunsten og livet; og Centre Pompidou, en moderne kulturmaskine. KULTURKATEDRALER udforsker hvordan hver af disse landemærker reflekterer vores kultur og vogter vores kollektive hukommelse.

Kort synopsis:

”Hvis bygninger kunne tale, hvad ville de sige om os?”

KULTURKATEDRALER byder på 6 opsigtsvækkende svar. 6 internationalt prisvindende instruktører forenet til ét kreativt ensemble giver her, med deres hver især umiskendelige filmsprog, 6 ikoniske og meget forskellige bygninger lov til at tale for sig selv.

De 6 films individuelle synopser:

Wim Wenders
Berliner Philharmonien
Tidligt i tresserne stod to nabobyggerier, Berliner Philharmonien og Berlinmuren, for to konkurrerende visioner om fremtiden: den ene for inklusion og muligheder, den anden for

eksklusion og frygt. Et halvt århundrede senere er det Hans Scharouns legendariske Philharmonien der forsat står oprejst. I hjertet af Berlins kulturelle centrum, Postdamer Platz, står bygningen som et betagende ikon på modernitet og idealisme.

I Wim Wenders' *Berliner Philharmonien*, lærer vi bygningen at kende gennem øjnene på flere af dens brugere, som hver især har en særlig forbindelse til dens rum. Vi lytter med når orkesteret øver i den store koncertsal, hvor Scharoun drastisk genopfandt scenen ved at turde placere den midt i auditoriet. Igennem filmen danner Debussys "Jeux" et passende soundtrack til Philharmoniens udsøgte design. Berliner Philharmonien er forbilledet for Koncerthuset i København.

Michael Glawogger
Det Russiske Nationalbibliotek
Siden dets indvielse i 1814 har det Russiske Nationalbibliotek i Sankt Petersborg, designet af Yegor Sokolov, set mere end sin andel af dramatisk nationalhistorie. Dets vægge bevogter et kongerige af tanker, som går endnu længere tilbage, og som nøjsomt varetages af bibliotekets hovedsagelig kvindelige personale. Ekkoerne fra deres hæle punkterer stilheden i bibliotekets i højere og højere grad mennesketomme rum.

I Michael Glawoggers *Det Russiske Nationalbibliotek* taler biblioteket gennem udvalgte afsnit af russisk litteratur. Bag bibliotekets vægge ligger en verden som i stigende grad afhænger af usynlige skyer af data til at lagre vores viden, samtidigt med at biblioteker, boghandlere og bogreoler forsvinder fra vores verden. *Det Russiske Nationalbibliotek* er et kraftfuld påmindelse om den flygtige skønhed, som kan findes i bøgerne, deres tilflugtssted og i deres menneskelige beskyttere.

Michael Madsen
Halden Fængsel
Man kan dømme et samfund på hvordan det behandler sine fanger, sagde Dostojevskij.
Halden fængsel bliver kaldt "Verdens mest humane fængsel", og er tegnet af den danske arkitektstue Erik Møller Arkitekter og norske hlm arkitektur.
Kan en bygning i sig selv være med til at gøre dem, der opholder sig i den, til bedre mennesker? Fængslet huser nogle af Norges farligste fanger, og filosofien er, at design og arkitektur skal medvirke til at drabs- og voldtægtsforbrydere kommer ud som gode samfundsborgere. Hvordan påvirker det en indsat at der ikke er gitre for vinduerne? Eller at der er store panoramavinduer med udsigt over naturen, og store mængder kunst i bygningen? Og er det kun æstetik, eller påvirker selve udformningen af rummene - akustikken, teksturen, luften - menneskerne, der kommer ind i, og som er nødt til at leve i bygningen? Kan et fængsel nogensinde blive humant?
Robert Redford
Salk Institute
I 1959 bad den berømte virolog Jonas Salk, arkitekten Louis Kahn om at designe hans vision om en ny form for forskningsinstitut – et sted, som han selv sagde det, hvor Picasso ville føle sig hjemme. Han forestillede sig et "kloster" på Californiens kyst, hvor videnskabsfolk kunne arbejde i pagt med naturen og uhæmmet af den moderne verdens distraheringer. Det var et unikt samarbejde imellem to af det tyvende århundredes mest originale tænkere.

Robert Redfords *Salk Institute* afslører Kahns endelige design som et moderne mesterværk, en romance af vinkler. Igennem overvejelser omkring bygningen lægger filmen op til en større samtale

omkring et rums eksistentielle kvaliteter. Kan en bygnings sjæl have indflydelse på, og inspirere dem som arbejder der til at opnå storartede ting? Til tonerne af Moby, er filmen et meditativt portræt af et monumentalt sted og en inspirerende hyldest af to tidsløse sjæle, som delte en tro på at design tjener det højeste af menneskets idealer.

Margreth Olin
Operahuset i Oslo
I 2008 slog en elegant ny nabo designet af Snøhetta Architects sig ned langs Oslos fattige havneområde i byens centrum. Operahuset i Oslo, hjemmet for norsk opera og ballet, rejser sig nu fra fjorden og tiltrækker besøgende til dens tilsyneladende uendelige marmortag og til dens yndefulde interiør. Bygningens betagende design slører den rummelige deling mellem indenfor og udenfor og tilbyder en unik blanding af afslapning, rekreation og højkultur.

Operahuset i Oslo af Margreth Olin dokumenterer de tusindevis af fødder, der krydser det snehvide tag hver dag og de hundredevis af professionelle under taget – performerne og personalet, som prøver at få mening ud af livet "ovenpå". Selve bygningens design, som Olin afslører i filmen, dramatiserer symbiosen af kunsten og livet.

Karim Ainouz
Centre Pompidou
Centre Pompidou, designet af Renzo Piano og Richard Rogers i 1977, er både et demokratisk løfte og et lystigt utopi, der tilbyder en bred vifte af kultur til en bred vifte af besøgende. Ligesom en lufthavn fyldt af en spændt energi fra rejsenede som begynder en færd, pulserer centeret af en forventningsglæde fra de besøgende, der er på vej til gallerierne, arkiverne, bibliotekerne, performance rummene, biograferne, en restaurant eller en udsigtsplatform.

Centre Pompidou af Karim Ainouz forestiller sig en dag i dette parisiske landemærkes liv, bevæger sig igennem dets futuristiske glasrørs elevatorer, holder pause ved dets dramatiske udsigter over Paris og mange kollektioner af moderne kunst og udforsker dets hemmelige rum. Pompidou er som en enorm magnet i byens kerne, og filmen fanger bygningens appel til dens mange forskellige besøgende: lokale og udenlandske, nyligt indviede og gamle stamgæster.

Motivation og baggrund, instruktører:

Wim Wenders
Hvorfor valgte du at portrættere Berliner Philharmonien som en "Kulturkatedral"?

Valget stod imellem to bygninger i Berlin, som begge var designet af Hans Scharoun: det var enten Philharmonien eller Nationalbiblioteket, en bygning som jeg brugte meget i *Himlen over Berlin*. Jeg valgte glædeligt Philharmonien - det er ikke kun en smuk bygning færdiggjort i 1963, men vi skabte vores film 50 år efter at bygningen blev skabt. Men det var også en banebrydende bygning, den første koncertsal hvor musikken var placeret midt i auditoriet. Selv i dag, 50 år senere, er det stadig eventyrligt, moderne, chokerende smukt – et ægte ikon for modernitet. Men det var også visionært, fordi det var placeret i et område, som altid har været byens centrum, på Potsdamer Platz, som efter krigen var totalt ingenmandsland.

Pludseligt under byggeriet blev Berlinmuren bygget, og Philharmonien var isoleret i årtier. Så den har noget af en historie.

Hvordan ændrede 3D på skabelsen af denne film?

3D og arkitektur har meget til fælles. 3D er et meget dybdeborende medie, som gør det muligt at tage publikum med ind i en bygning og vise dem arkitekturen og rummet på en måde, som 2D ikke kan opnå. Relationen imellem vores medie, 3D, og en bygning er skrøbelig. Du kan ikke bare oversætte det visuelle sprog fra 2D til 3D. Du bliver virkelig nødt til at forestille dig et nyt filmisk sprog. 3D ændrer også på, hvad du hører. I lang tid var lyden i film langt mere kompleks end billedet. Med opfindelsen af stereo er lydoplevelsen blevet langt mere gennemgribende. Kun med 3D film kan vores øjne få den samme frihed, som vores ører så længe har haft. Den kreative brug af 3D er stadig på et meget tidligt stadie, og med "Kulturkatedraler" har vi villet udforske mulighederne og udfordringerne i dette nye medie.

Michael Glawogger
Hvorfor valgte du at portrættere det Russiske Nationalbibliotek som en "Kulturkatedral"?

Da jeg blev inviteret til at deltage i projektet, tænkte jeg omgående på biblioteket. Arkitekturfilm viser ofte arkitektur i den forstand, at jeg ser et nøgent hus, hvilket for mig på en måde er et tomt hus, og der er ikke noget mere fyldt hus end et bibliotek, for et bibliotek er fyldt med menneskelige tanker. Vi overvejede også Vatikanets bibliotek og Bodlein Library i Oxford, men bøgerne der er alle afskærmede og beskyttede. Så da jeg først trådte ind i det Russiske Nationalbibliotek på en research-tur, følte og vidste jeg øjeblikkeligt, at jeg ønskede at filme der: dette bibliotek er som en åben bog, også åben i dens holdning og i den måde vi blev modtaget på.

Det vigtigste for mig var bibliotekarerne, hovedsageligt ældre kvinder, som på en måde bor der, har gjort biblioteket til deres livs omdrejningspunkt, deres hjem, også ved at medbringe personlige ejendele. I et vestligt bibliotek er denne grad af personalisering næppe mulig. Bibliotekarerne har også en ufattelig viden omkring bøgerne og kataloget – og idet, at biblioteket aldrig er blevet digitaliseret, er disse bibliotekarer bygningens hukommelse. Gennem dem bliver biblioteket levende.

Hvordan ændrede 3D på skabelsen af denne film?

Jeg havde ikke skudt i 3D før. Hvad der slog mig var, at 3D gør skærmen mindre. Jeg synes, at 2D åbner skærmen op, og gør det større end livet. 3D koncentrerer sig på dybden, og jeg tænkte, at jo smallere strukturen er, des større vil effekten blive. Jeg indså, at der var to typer skud, der virkede særligt godt i 3D: den ene er at udforske labyrinten, den anden – til min store overraskelse – er close-ups. 3D gør magiske ting, fordi du ser hver enkelt lille detalje, hver side af en bog har en struktur. Vi tog en side fra en gammel bibel med farverige og interessante print af jordens skabelse, faktisk den side hvor gud skaber mennesket, og forvandlede den flade side til 3D. Når denne bog åbner i filmen, kan man virkelig føle menneskets skabelse, det er helt spektakulært. Det er hvad 3D er skabt til – at lave nye rum, som du ikke før kunne forestille dig.

Michael Madsen
Hvorfor valgte du at portrættere Halden fængslet som en "Kulturkatedral"?

I et fængsel bliver det meget håndgribeligt hvordan et samfund behandler sine egne borgere i den ekstreme foranstaltning ved tvungen udelukkelse. Det interessante aspekt ved *Halden fængslet* (opført i 2010) i Norge er, at dets arkitektur er designet og opført med rehabilitation som centralt fokuspunkt, at de kriminelle skal forlade fængslet som bedre borgere. Ideen om dette er taget til det ekstremerne i dette specifikke fængsel,

som Time Magazine har kaldt ”Verdens mest humane fængsel”. Dette *gesamtkunstwerk* om rehabilitation eksemplificerer, hvordan en stat vælger at udtrykke sig selv. Halden fængsel er *ikke* noget spektakulært stykke arkitektur, som normen ellers er for kulturelle bygningsværker, her er alt spektakulært fjernet. Fængsler bygget for 100 år siden var et udtryk for magt. Halden fængsel er det stik modsatte. Det betyder naturligvis ikke, at der ikke er nogen magt, og at magt ikke bliver udført i denne institution. Hvordan udtrykker sådan en form for magtudøvelse et samfunds selvforståelse?

Hvordan påvirkede 3D produktionen af denne film?

Jeg har lavet en film i 3D før (The Average of the Average), hvor der blev brugt historiske billeder i 3D fra 1830-1910. Jeg var meget interesseret i den mærkelige fysiske/visuelle tilstedeværelse, som 3D-oplevelsen giver. I *Halden Fængs*el giver 3D-formatet rigtig god mening - arkitektur er psykologi som rum. Arkitekturens ideal er, at der ingen begrænsninger er mellem det indre og det ydre – ultimativt mellem kultur og natur? – og et fængsel skal gøre det stik modsatte.
Filmen giver publikum muligheden for at se samfundet *uden for grænsen*. Der er ingen adgang i modsætning til samfundets andre arkitektoniske opførelser, vis fællesnævner er, at de er opført og åbne for offentligheden. Jeg håber, at 3D-formatet vil føre dig ind i verden af state-of-the-art rehabiliteringsteknologi. Det er dét, jeg har forsøgt at fange, ting der i sin forstand er usynlige – som udfordringen ved al filmkunst er – og hvad man kan kalde spørgsmålet om synlighed i ethvert samfund.

Robert Redford
Hvorfor valgte du at portrættere Salk Instituttet som en ”Kulturkatedral”?

Jeg overvejede nogle forskellige bygninger, og den, der blev liggende i mine tanker, var Salk Instituttet i La Jolla. Jeg vidste en smule om bygningen, fordi jeg voksede op i Los Angeles, ikke langt fra området. Jeg blev født dengang polio-epidemien stadig var en trussel, og jeg fik sygdommen i en mild grad , da jeg var 11 år. Da Jonas Salk opfandt vaccinen, var det simpelthen ufatteligt store nyheder. Bygningen er i sig selv meget euklidisk, den er meget geometrisk, den har skarpe vinkler. De er dynamiske, og de er kraftfulde. Åbningen imellem de to fløje er kraftfuld, fordi den går ind imellem uendeligheden af ocean og rum. Så jeg kontaktede Ed Lachman, filmfotografen, som er meget opfindsom og nysgerrig, og spurgte ham, om vi mon kunne kigge på denne bygning og romantisere alle dens vinkler?

Hvordan ændrede 3D på skabelsen af denne film?

Jeg har blandede følelser omkring 3D. Da jeg var tretten eller fjorten år, var Hollywood helt oppe og køre over den første 3D-film, Bwana Devil. Den handlede om Afrika, indfødte med spyd og sådan noget. Så min bror og jeg besluttede, at vi ville snige os ind. Vi lejede smokings, gemte os på herretoilettet indtil filmen startede og stod nede bagerst og så den. Det var en forfærdelig film, noget som ingen af os ville have siddet igennem. Men vi ventede på øjeblikket, hvor et spyd blev kastet direkte imod kameraet. Og naturligvis slog alle hovederne tilbage, og det var det. Så det var min oplevelse med 3D. Men Wim Wenders fortalte mig, at han ville have, at dette skulle være en *film* og ikke en *dokumentar*, og jeg ville prøve det, fordi at 3D-oplevelsen kunne hjælpe yderligere til at romantisere disse vinkler. Det var en udfordring, og jeg kan godt lide udfordringer.

Margreth Olin
Hvorfor valgte du at portrættere Operahuset i Oslo som en ”Kulturkatedral”?

For ti år siden var jeg i gang med en film omkring de prostituerede, narkomaner og hjemløse, som boede i det nabolag, hvor Operahuset i Oslo står i dag, og jeg følte, at jeg virkelig kom ind i Oslos mørke hjerte. Så pludselig da Huset åbnede i 2007, blev det et enormt tilholdssted i byen og den største turistattraktion i Norge. Arkitekterne fra Snøhetta ville have, at bygningen reflekterede værdierne fra det norske socialdemokrati. Og en af disse værdier er lighed. Jeg tror, at dette er unikt for et operahus, at der en lige stor vigtighed af dets yderside som dets inderside, og at du kan opleve begge dele uafhængigt af hinanden, og at alle er velkomne indenfor og til at gå op ad det stejle tag. Bygningen reflekterer den norske kultur på en måde, så vi, Norges indbyggere, er blevet tæt knyttet til den, selvom den er meget ny. Huset er ikke kun et sted, hvor folk kan komme og opleve kunst eller kigge ud over fjorden og byen. Huset er i sig selv et stykke kunst, en ægte katedral.

Hvordan ændrede 3D på skabelsen af denne film?

Jeg mener, at 3D har et følelsesmæssigt aspekt, som jeg var interesseret i at udforske på en anderledes måde, end jeg havde set før. Jeg ville fokusere på mennesker, på deres ansigter og kroppe, på deres blik ind i kameraet, på deres relation til bygningen i stedet for at fokusere på selve bygningen. Hvad der rørte mig mest, var optagelsen på scenen af svanens død i balletten ”Cygne”. Jeg følte virkelig, at vi var i stand til at komme tæt på danserne, på en måde som var en komplet ny oplevelse for mig. 3D gjorde det muligt. Jeg har planer om at filme min næste fuldlængdes dokumentar i 3D, og jeg ønsker at gå længere ned af denne vej for at udforske det mere. At lave dette projekt i 3D har givet mig flere værktøjer til at udtrykke, hvad jeg ser. Det er magisk.

Karim Ainouz
Hvorfor valgte du at portrættere Centre Pompidou som en ”Kulturkatedral”?
Jeg ville lave en film om en bygning, som jeg havde et personligt forhold til, og da jeg endelig besluttede mig for Centre Pompidou, virkede det som det åbenlyse valg. Jeg flyttede til Paris i midt-firserne, da jeg var 17 år gammel, og bygningen og dens torv blev virkelig vigtig for mig – det har altid været et meget inkluderende og omfavnende rum.
Hovedsalen har altid mindet mig om ankomst- og afgangshallen i en meget unik lufthavn – det er herfra, at du kan starte en rejse ind i den rige, komplekse og udfordrende verden af nutidens kultur. Der er herfra, at vi har adgang til gallerierne, biograferne, teatrene og alle udstillingsrummene, som findes i centeret. Så i mine øjne fungerer centeret som en rejsestation og et tilflugtssted for moderne og samtidskunst, det er et sted skabt til kulturelle eksperimenter. Mit ønske var, at fange centeret som om det var en karakter, med alle de spidsfindigheder, kompleksiteter og modsætninger der medfølger. Det er et sted, som konstant bringer os fremad både i tid og rum.

Hvordan ændrede 3D på skabelsen af denne film?

Jeg mener, at en af de mest interessante aspekter ved 3D er en illusion af at være virkelig til stede - ikke følelsen af at se noget, men illusionen af at opleve det. Jeg troede ikke på det, før jeg begyndte på dette projekt. Jeg var interesseret i en bygning, som ville være fotogen i 3D, og der er noget over Pompidou-centeret, som virkelig passer godt til dette medie – dets gennemsigtighed, dets uafhængige farverige rumfang, dets eksponerede strukturer.

Jeg ville skabe følelsen af at flyde igennem dens legeme, af at forbinde indersiden og ydersiden, at understrege kontrasten og friktionen mellem den omkringliggende storby og bygningens industriagtige arkitektur, og 3D gav mig denne mulighed.

Jeg mener også, at 3D kan tilføre en emotionel værdi til billedets indhold. Hvis det er gjort ordentligt, hvis 3Ds fulde potentiale er udnyttet, vil det nærmest føles som om, at man kan røre ved billedet. Det tilfører endnu et lag til seeroplevelsen. Jeg ser på 3D som en anderledes form for maling på min palette.

Biografier instruktører:

Wim Wenders
Wim Wenders er født i Düsseldorf i Tyskland i 1945. Efter først at have studeret medicin og filosofi samt levet en tilværelse som maler i Paris, kom Wim Wenders ind på filmskolen i München. Wim Wenders arbejder professionelt som instruktør, manuskriptforfatter og som fotograf. Han har manifesteret sig som en af de vigtigste filminstruktører, der er udsprunget af "ny tysk film" fra 1970erne, og er ligeledes medstifter af European Film Academy i 1988. Hans seneste værk PINA (2011) er bredt anerkendt som en milepæl i 3D-formatets formsprog. Wenders er i gang med optagelserne af sin næste spillefilm i 3D i Montreal, EVERY THING WILL BE FINE. Wim Wenders seneste bog, INVENTING PEACE, blev udgivet i 2013.

Udvalgt filmografi:

PINA (2011, Berlinale Out of Competition), PALERMO SHOOTING (2008), DON'T COME KNOCKING (2005, Berlinale German Cinema), LAND OF PLENTY (2004), THE MILLION DOLLAR HOTEL (2000, Berlinale Competition), BUENA VISTA SOCIAL CLUB (1998, Berlinale Out of Competition), WINGS OF DESIRE (1987), PARIS, TEXAS (1984), THE STATE OF THINGS (1982, Berlinale New German Films), THE AMERICAN FRIEND (1977, Berlinale Retrospective 2005), KINGS OF THE ROAD (1976, Berlinale Rebellion of the Filmmakers).

Michael Glawogger

Michael Glawogger er født i 1959 i Graz, Østrig. Han studerede på San Franciscos Art Institute og efterfølgende på Wiens filmakademi. Som instruktør, manuskriptforfatter og fotograf bevæger han sig mellem forskellige filmiske former, udtryk og genrer. Glawogger er i særdeleshed kendt for sin trilogi af essayistiske dokumentarfilm, MEGA CITIES (1998), WORKINGMAN'S DEATH (2004) og WHORE'S GLORY (2011). Hans spillefilm SLUMMING (2006) havde premiere på Berlinalen og var med i konkurrence. Michael Glawogger er netop nu i gang med en et år lang rejse jorden rundt, for at optage sin næste dokumentarfilm UNTITLED. I 2015 vil han udgive en samling af historier.

Udvalgt filmografi:

WHORE'S GLORY (2011), KILL DADDY GOOD NIGHT (2009, Berlinale Panorama), CONTACT HIGH (2009), SLUMMING (2006 Berlinale Competition), WORKINGMAN'S DEATH (2004), SLUGS (2004), MEGA CITIES (1998).

Michael Madsen

Michael Madsen er født i 1971, og har studeret kunsthistorie og dramaturgi. Han underviser og arbejder som instruktør, kurator og konceptudviklende kunstner og er grundlægger og kunstnerisk leder af SOUND/GALLERY i København. Michael Madsen har lavet installationskunst og instrueret dokumentarfilm, bl.a. INTO ETERNITY (2010), som giver publikum et blik ind i verdens første atomaffaldsanlæg. Hans kommende dokumentarfilm THE VISIT: A FILM ON THE ULTIMATE COPERNICAN REVOLUTION er i postproduktion

Udvalgt filmografi

THE AVERAGE OF THE AVERAGE (2011), INTO ETERNITY: A FILM FOR THE FUTURE (2010). TO DAMASCUS - A FILM ON INTERPRETATION (2004). CELESTIAL NIGHT – A FILM ON VISIBILITY (2003)

Robert Redford

Robert Redford er født i 1936 og er en passioneret miljøforkæmper, kunstner, filminstruktør og tilhænger af kompromisløse kreative udtryk. I 1980 modtag han en Oscar for sin debutfilm som instruktør, ORDINARY PEOPLE, og i 2001 modtog han en æres-Oscar for sit livslange arbejde og bidrag til filmproduktion. Redford blev af filmkritikere meget rost for sin tour de force præstation i ALL IS LOST (2013), og er for nylig blevet færdig med sine optagelser til Marvels CAPTAIN AMERICA: THE WINTER's SOLDIER (2014).

Udvalgt filmografi som instruktør:
THE COMPANY YOU KEEP (2012), THE CONSPIRATOR (2010), LIONS FOR LAMBS

(2007), THE LEGEND OF BAGGER VANCE (2000), THE HORSE WHISPERER (1998). QUIZ SHOW (1995, Berlinale Out of Competition), A RIVER RUNS THROUGH IT (1992), THE MILAGRO BEANFIELD WAR (1988), ORDINARY PEOPLE (1980).

Margreth Olin

Margreth Olin er født i Stranda i Norge i 1970, og hun har studeret medier, journalistik og film. Hun har skrevet manuskripter og instrueret flere prisvindende dokumentarfilm, heriblandt MY BODY (”bedste dokumentar” i 2002 til den norske filmprisuddeling, Amanda), og RAW YOUTH (nomineret til European Film Awards i 2005). Olins første spillefilm, ANGEL, var den norske kandidat til ”Bedste Udenlandske Film” ved Oscaruddelingen i 2010. Hendes nyeste dokumentarfilm NOWHERE HOME (2013) modtog den norske filmpris for bedste dokumentarfilm. Margreth Olin instruerer teaterstykker og har netop haft premiere på et nyt stykke på National Teatret i Oslo.

Udvalgt filmografi:
NOWHERE HOME (2012), ANGEL (2009), LULLABY (2006), RAW YOUTH (2004), MY BODY (2002), GLUTTONY (2000), IN THE HOUSE OF ANGELS (1998), MY UNCLE (1997), IN THE HOUSE OF LOVE (1994).

Karim Aïnouz

Karim Aïnouz er født i Fortaleza i Brasilien i 1966, og han har studeret arkitektur på University of Brazilia, film på New York University samt kunst på Whitney Museum of American Art. Han instruerer både fiktion- og dokumentarfilm og underviser i manuskriptskrivning. Hans dokumentarfilm I TRAVEL BECAUSE I HAVE TO, I COME BACK BECAUSE I LOVE YOU og hans spillefilm LOVE FOR SALE havde begge premiere på filmfestivalen i Venedig. Aïnouz’ nyeste film PRAIA DO FUTURO havde premiere på dette års Berlinale og deltog i Berlinale Competition.

Udvalgt filmografi:
PRAIA DO FUTURO (2014, Berlinale Competition), THE SILVER CLIFF (2011), I TRAVEL BECAUSE I HAVE TO, I COME BACK BECAUSE I LOVE YOU (2010), LOVE FOR SALE (2006), MADAME SATA (2002).

Kort om Final Cut for Real:

Final Cut for Real er et filmproduktionsselskab i København som primært fokuserer på kreativ dokumentarfilm til det internationale markedet. De senere år er vi desuden begyndt at udvikle fiktionsprojekter. Selskabet blev grundlagt i 2009 af Signe Byrge Sørensen og Anne Köhncke, og består idag også af producerne, Monica Hellström, Heidi Elise Christensen og post-producer Maria Kristensen. Stikord for firmaet er nysgerrighed og vovemod og vi er altid på udkig efter instruktører med seriøse kunstneriske ambitioner. Vi arbejder med både unge talenter og etablerede kræfter for at skabe et produktivt mix af erfaring og nye innovative tilgange til det at skabe film.

Udvalgte titler:

“The Act of Killing”, Joshua Oppenheimer, Christine Cynn & Anonymous, 2012

“The Human Scale”, Andreas Dalsgaard, 2012

“TPB AFK: The Pirate Bay Away From Keyboard”, Simon Klose, 2013

“Chikara – Sumobryderens søn”, Simon Lereng Wilmont, 2013

“Cathedrals of Culture: Halden Prison”, Michael Madsen, 2014

CATHEDRALS OF CULTURE er støttet af bl.a. Flemming Hedegaard Larsen ved DRK, Klara Grunning-Harris ved DFI, Karolina Lidin ved Nordisk Film & TV Fond og Dreyers Fond.